

KIS LAP

ELÁRVULT BARÁTNŐ (Lásd a 227. l.)

A CZIRKUSI TÜNDEÉRKE.

— Beszélyke. —

(Folytatás.)

FIUKKAL szemben is folyvást védelmeznie kellett magát. Jóska, Gyuri és Pista csakhamar észrevették, hogy Pali nem akar többé velök barátkozni, de annál többet suttog és tanácskozik Juliskával; elhatározták tehát, hogy akár szép szerivel, akár erőszakkal, de kicsikarják a titkot a kis leánytól. A két idősbik, Jóska és Gyuri, meg is kísérté a csel fogások és boszantások minden kigondolható nemét s ámbár Juliska vitézül tartotta magát és végre sem árult el egy szót sem abból, amit Palival tervezgettek, annyit szenvedett e miatt, hogy már-már alig bírta tovább tűrni.

A legkisebbik fiu, Pistika, nem igen vett részt testvérei e kötekedésében; szelidebb, jobbszívű volt s érzé, hogy nem szép dolog annyira bántani szegény árva rokonukat, aki azonfölül kis leány létére nem is bírja magát eléggé védelmezni. Pistika szeretett volna szép szerével ismét barátságot kötni Juliskával, de a kis leány nem bizott egyikben sem a fiuk közül s Pistikát is ép oly kevéssé szerette, mint a másik kettőt. Pista tehát attól tartván, hogy testvérei nevetni és gunyolni fogják ha kedvét keresi Juliskának és nem boldogul, végre is abba hagyta s ámbár folyvást jó indulattal volt a kis leány iránt, jobbnak látta egyelőre nem fogni pártját, hanem csöndesen nézni, mint veszekszik mindig Jóskaival és Gyurival.

Juliska máskor nem igen tűrte nyugodtan a bántalmakat s ha a fiuk sokat boszantották, mindjárt panaszt tett Mártha néninél. A mily bizonyosan este lett mindennap, ép oly bizonyosan megkapta Mártha néni minden este a kis leány keserves panaszát a fiuk ellen s bizony sokszor nem könnyű dolog volt igazságot tenni köztük. Hanem egy idő óta Juliska megszűnt panaszkodni, némán tűrte a bántalmakat, sőt nem is igen szeretett beszélgetni Mártha nénival; mintha félt volna kérdéseitől, annyira iparkodott, hogy ne legyen soha négy szem közt a nénival. Ennek pedig az volt valódi oka, hogy a kis leány érezte magaviselete helytelenségét, érezte, mily hibás, sőt vétkes terveket forgat fejében. Ahányszor egyik-másik kötelességét elmulasztotta, vagy rosszul teljesítette, mindig bántotta a lelkiismeret; de a fényes jövő ábrándja annyira elvakította, hogy nem hallgatott lelkiismerete szavára.

Igy multak a napok, mig végre teljesen bizonyossá lett, hogy a czirkus csakugyan eljön a városkába. Nagy falragaszokon óriási vörös betűkben volt olvasható, hogy a műlovar-társaság a jövő héten megkezdí mutatványait és soha sem látott bámulatos produkciókkal fogja a tisztelt közönséget mulattatni. Hanem Juliska eleinte ugyancsak megijedt, mert a hirdetésben szó sem volt arról a darabról, melyben gyermekek szerepelnek s melyre ő nagy reményeit alapította. De Pali megnyugtatta, hogy ne féljen semmit, ez majd később megjő bizonyosan.

Pali most reggeltől estig ott mászkált a piacon, hol a czirkus-bódét deszkából építették; kérdezősködött mindenkitől és amit megtudott, rögtön jelenté Juliskának. Mikor pedig idejük engedte, gyakorolták magukat a táncban, ugrálásban, úgy hogy végre szinte csodálkoztak egymás ügyességén s meg voltak győződve, hogy ők épen oly sikerrel szerepelhetnek a czirkusban, mint a műlovar-társaság akármelyik régi tagja.

Végre megérkezett a nagy nap, a czirkusban megkezdődtek az előadások s a város lakossága mindig nagy számmal nézte a szép mutatványokat. Hanem arról a darabról, melyben csupa kis fiuk és leányok szerepelnek, „az aranyhaju tündérkirályné“-ról még szó sem volt; ezt az igazgató utóljára hagyta, mikor már a többi darabokat a közönség meguntta. Azonban Pali sokkal éllemesebb fiu volt, hogysem ez megzavarta volna; addig fürkészgetett, kérdezősködött, míg végre is megtudta, hogy azt a darabot majd fogják adni és fognak a városból gyermekeket szerződtetni, hogy a darabban szerepeljenek. Mielőtt tehát a városban bárki is sejtett volna a dologról valamit, egy reggelen Pali és Juliska, szépen megmosdatva és kifésülve, legjobb ünneplő ruhájokba öltözve, bekopogtattak a czirkus igazgatójához, hogy fogadja fel őket szereplőknek a gyermekdarabba.

Juliska csak most érezte, mily nagy dologra vállalkozott; mikor ott állt a nagy fabódé előtt, várva, hogy az igazgató elé bevezessék, nagyon foszlani

kezdet batorsága s hol sápadozott, hol lángpiros lett s legjobban szeretett volna hazaszökni. Reszkető hangon mondá:

„Pali, én még sem megyek . . . nem! nem merek . . . térjünk vissza . . . jöjj Pali, menjünk haza.“

„Oh persze! Csupa félnétségből megfutamodni, — még csak az kellene! Nem lesz semmi baj, ne félj.“

És oly erősen fogta Juliska kezét, hogy a kis leány nem birt kiszabadulni és akarta vagy sem, maradni kellett, aztán pedig Palival bemennie az igazgató elé.

Pali csöppet sem jött zavarba, egészen fesztelenül beszélt az igazgatóval s ennek kívánságára bemutatta, hogyan tud járni, táncolni, ugrálni s természetesen mindent elkövetett, hogy az igazgató tetszését megnyerje. Ezt látva, Juliska végre visszanyerte kissé bátorságát; midőn Pali bemutatása véget ért, a kis leány nyájas mosolylyal s kedves bókkal lépett az igazgató elé.

(Folyt. következik.)

ELÁRVULT BARÁTNŐ.

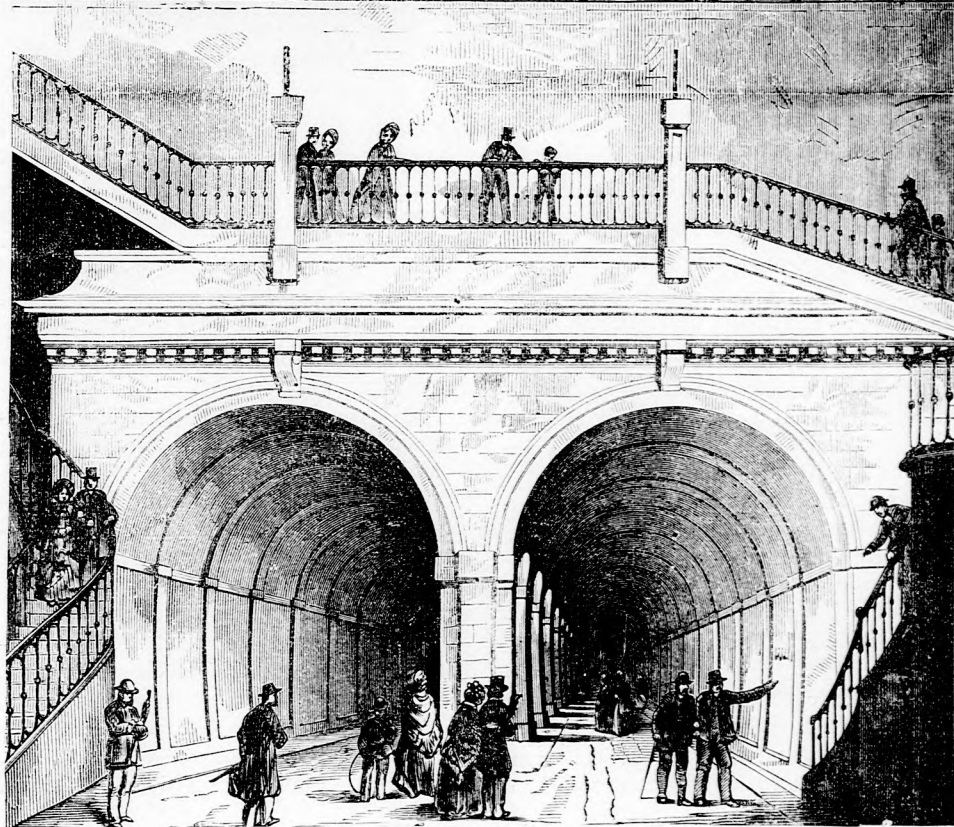
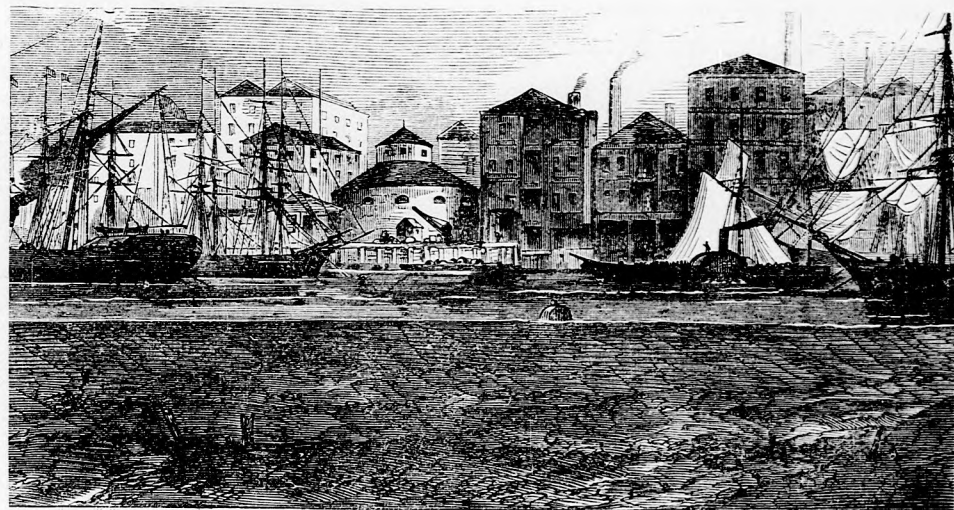
(Képpel a czimlapon.)

JÓ BARÁTNŐM, édes Olgám, drága!
Be sajnállak, te anyátlan árva!
Jó atyád is rég a sírba száll'ott —
Legyen mindkettő emléke áldott!

De ha megvigasztal Olga lelkem:
Tied szívem, baráti szerelmem,
Nő! az öröm, ha részese támad —
S csak felé nyí a megosztott bánat.

FARKASCK TÉLEN. (Lásd a 230. l.)

ALAGUT A VIZ ALAT.T (Lásd a 239. l.)

DUNA-VIZHORDÓK.

(Képpel a 232—233. l.)

Koczog a csacsika
Döcög a kocsika.

Jókedve van a gazdának,
Minden vize elfogyott,
Neki hajt most a Dunának,
Megint újra merit ott.

Felesége nagyvidámul
Hörpint a kis üvegből.
Hátul, a gyerek szájából,
A csutka-füst csak úgy dül.

Maga pedig tele tömi
A pipáját s mosolyog.
Duna-vizhordónak lenni
Ha bőven kél, jó dolog.

Koczog a csacsika
Döcög a kocsika.

FARKASOK TÉLEN.

(Képpel a 228. lapon.)

Bizony rossz dolguk van télen farkas
csak Buraiméknak. A hideget még csak
elszenvednék valahogy, mert jó meleg
„farkas“-bundájok van, hanem a gyom-
ruk, — az ugyancsak korog az éhség-
től. Minden áliat elbuvik a fagy elől téli
rejtekébe s az éhes farkas napokig hi-
ába les prédára, — semmitsem talál s
kinjában földet, havat kapdos be, ami-
től persze meg nem hizik. A juhnyájak,
melyeket nyáron át farkas koma puszt-
ítani szokott, most biztos helyen az
akolban pihennek s jó friss bárányhus-
ban legalább is tavaszig nem kopik
a foga.

Az éhségtől gyötört farkasok az
erdőkben nagy falkákba gyűlnek össze
s üvöltve barangolnak szerte. Ha sem-
mikép sem tudnak zsákmányt találni,
vakmerően betolakodnak egészen a fal-
vakba is és nem ritka eset, hogy a falu

közepén megtámadják az embereket, a
gyermekeket pedig elragadják. Utazni is
veszedelmes dolog az ilyen farkaslakta
erdőkön át, mert az éhes fenevadak
csapatostul rátámadnak az utasra s oly
sebesen tudnak futni, hogy jó lovakkal
is alig lehet előlük menekülni.

Annyira megy a farkasok éhsége,
hogy még egymást is megeszik és ez
sokszor szerencséje az üldözött utasnak.
Ha tudniillik közéjük lő s egyet megse-
bez, úgy hogy ez elbukik, a többiek
rárohannak megölt pajtásukra és szétté-
pik, ezalatt pedig az utas időt nyer a
futásra.

A SZAMÁR ÉS AZ EB.

(Képpel a 237. lapon.)

SZAMARÁVAL és kutyájával utazott a
paraszt. A nap nagyon forrón sü-
tött s a paraszt egy fa tövébe heve-
redvén, elaludt. A szamár ezalatt lege-
lészve járt föl s alá s ugyancsak jóllakott
a kövér füvecskéből. Az eb is megé-
hezett és így szólt a csacsihoz :

„Állj meg egy perczre, csacsi ba-
rátom ; ott hátadon a tarisznyában van
az én ebédem, kiveszem ; nagyon éhes
vagyok.“

„Ugyan bizony,“ felelt a csacsi dur-
ván, „várhatsz, míg gazdánk fölédred ;
ő majd ad neked ebédet.“

Nemsokára farkas kullogott arra s
látván, hogy a paraszt alszik, megtá-
madta a csacsit.

„Segíts, kedves barátom !“ kiáltá
akkor a csacsi az ebhez, „segíts !“

„Ugyan bizony !“ felet az eb ; „vár-
hatsz, míg a gazdánk fölédred, ő majd
segít rajtad.“

És a farkas megölte a csacsit.

Aki másnak nem tesz szivességet,
maga sem számíthat segítségre, ha bajba
kerül.

egy ó
szott.
tudni,
abban
kastél
amit
tély-
most
most
A
berek
lén f
kert
beker
láthat
ereszt
dök ó
kihált
de az
latos
A kas
aki elz
egy k
sem j

CSÖNDES KASTÉLY.

— Mese. —

JANCSIKA elmélázva üldögélt a ház előtti patkán s merően bámult a szemközt levő magas kertfalra, mely mögül csak százasodos fák terebélyes lombjai s a távolban egy ódon kastély tornyos tetőzete látszott. Mennyire szeretne volna Jancsi tudni, mi van ama magas fal mögött abban a nagy kertben és abban az ódon kastélyban! Valjon csakugyan igaz-e, amit az emberek erről a „csöndes kastély“-ról beszélnek? Erről gondolkozott most is és mint ezelőtt, úgy persze most sem tudta a kérdést megfejteni.

A „csöndes kastély“, miként az emberek nevezték, egy kis városka legszélén feküdt, nagy kert közepében. A kert majd két öl magas köfállal volt bekerítve, úgy hogy soha senki sem láthatott be; a kapun át pedig be nem eresztettek senkit. A kastélyban esztendőök óta mély csönd uralkodott, mintha kihalt, volna; pedig laktak ám benne de azokról, akik benne laktak, csodálatos dolgokat beszéltek a városkában. A kastély ura egy öreg, öreg férfiú volt, aki elzárkózva élt a nagy palotában. Volt egy kis unokája, egy leányka is, de ez sem jött ki soha a kastélyból; csupán

egy öreg inas jött ki minden reggel a piacra, bevásárolta amire szüksége volt s aztán visszatért és gondosan becsukta maga után a kaput. Az emberek eleinte meg-megszólították a vén inast és kíváncsian kérdezősködtek; de az öreg csak vállát vonogatta s nem felelt semmit, úgy hogy végre nyugodtan járhatott, nem szólította meg senki. Hanem az emberek aztán annál kíváncsiabbak lettek, hogy hát mi történik abban a rejtélyes, csöndes kastélyban; mindenféle hírek szállongtak, beszéltek, hogy a kastély ura titkos varázsló mesterségeket űz és segédei éjjélkor járnak be hozzá azon a nagy vaspántos erős ajtón át, mely a kertfal egyik részén volt s melyet nappal még soha sem látott senki nyitva; mesélték azt is, hogy unokája a kis leány körül nincs semmi cselédség, hanem mindenféle csodás állatok, madarak vannak betanítva szolgálatára, fehér szarvasoktól vont aranyos hintóban kocsikázik a kertben, hosszú lábu madarak hátán lovagol s csak kívánnia kell akármit és titkos bűverő segítségével rögtön mindent megkap.

Jancsika e meséket mind hallotta s azért bámult oly sovárologva arra a kertfalra. Jancsika édes anyja szegény özvegy asszony volt, ki napi munkájával kereste meg a kenyeret maga és fia számára s a városka végén egy kis házban lakott éppen szemben a csöndes kastély kertjével s a kert falában levő ajtóval. És mert a rejtélyes kastély ily közel volt, Jancsikának mindig eszében forogtak a mesék, melyeket a kastélyról és lakóiról

hallott. Órákig üldögélt a ház előtti padkán és bámult a csöndes kertre és ezerféle csodálatos dolgot gondolt; minden tündérmeséről és egyéb csodatörténetekről, amiket valaha olvasott vagy hallott, azt hitte, hogy az bizonyosan ott abban a bűvös kertben és kastélyban történtek. Mily pompás dolguk lehet azoknak, kik ott bent laknak! gondoló sokszor aztán magára és szegénységére gondolt, mert bizony édes anyja csak épen annyit tudott megkeresni, amiből szükölködve megéltek.

Egyszer aztán történt valami, ami még inkább fölizgatta a kis fiú sovargását. Egy nyári napon, már jóformán estefelé,

Jancsika ismét a padkán ült és elgondolkodott a csöndes kastély fölött, midőn a köfal mögött hangok hallatszottak, láb-

dobogás, galyak recsegése — amit eddig soha sem lehetett hallani. Bizonyosan a kis leány koczikázik a fehér

szarvasokkal! gondolá Jancsika s eltűnődött, valjon fogja-e valaha látni azt a kis leánykát? Gyöngye sikoltás rez-

zenté föl gondolataiból s egy pillanattal később épen lábai elé esett valami, — egy nagy színes lapda. Jancsika fölkapta s a kertfalra bámult; hallani lehetett, mint kapaszkodik a tulsó oldalon valaki fölfelé.

És csakugyan, — néhány percz múlva egy leányka feje tűnt elő a fal tetején. Hosszu, aranyszínű haja sűrű fürtökben omlott vállaira, arcza hófehér volt s szelid kék szemivel kíváncsian tekintgette szét a magasból.

Jancsika és a leányka egy ideig szótlánul bámultak egy-

DUNA VIZHÓK. (Lásd a 230. l.)

másra. Végre a leányka ezüst csengésű hangon szeliden megszólalt:

„Ki vagy te?”

„Én...? én... Jancsika vagyok,” felelt a fiú még mindig ámulva.

„És itt lakol ebben a kis házban?”

Jancsika csak fejével bölintotta, hogy igen.

„Átdobod nekem a labdámat?”

Jancsika ismét csak fejével bölintott.

„Hát mért nem beszélsz?” kérde a leányka vig nevetéssel.

A kis fiú még mindig nem tért meg bámulatából s csak nagysokára szólalt meg:

„Hát te hogy jutottál föl oda a falra?”

„Hogy? Fölkapaszkodtam,” felelt a szép leányka vigan. „Itt belől nem oly magas ám a fal, nem is olyan meredek.”

E szavaknál egészen fölült a falra s látni lehetett, hogy finom kék selyem ruhába van öltözve.

„Te még talán nem is voltál itt a a mi kertünkben,” szól a leányka. „Oh, nagyon szép itt; várj csak, beeresztlek, itt az ajtó épen.”

Ezzel eltűnt és csahamar hallotta Jancsika, hogy az ajtó nehéz kilincse nyikorog; de az ajtó nem nyílt meg.

„Be van csukva!” szól a leányka belőlről.

Néhány pillanat múlva ismét megjelent a fal tetején s így szól:

„Ma már nem lehet, nincs itt a kulcs. Hanem tudod mit, Jancsika? Holnap délután majd ismét eljövök s elhozom a kulcsot is, aztán bejössz és meglátogatsz. Bejössz?”

„Be bizony!” kiáltá Jancsika egészen boldogan azon reménytől, hogy bejuthat a rejtélyes kastélyba. Aztán szorongva kérde: „De igazán bebocsátsz? Igazán eljössz holnap ismét?”

„Bizonyosan! De most már hivnak... mennem kell. Isten veled, Jancsika! Tehát holnap!”

„Megállj csak!” kiáltá Jancsika. „Még nem is mondtad, mi a neved?”

„Margit!” felelt a leányka s ezzel eltűnt.

Még egy pillanatig hallatszott a léptek zaja, aztán ismét mély csönd lett a kertben. Jancsika sokáig bámult még a falra s nem tudta, álmódott-e, vagy igazán látta azt a leánykát. De igen! Híszén nevét is megmondta, holnap pedig ismét eljön. Egész este és egész éjjel csak erre gondolt Jancsika s még álmában is látta a kis Margitot, a mint a falon ül és dus aranyszőke haját el-elsimíttatja homlokáról.

Másnap korán délután ott ült Jancsika és leste a kis leányt. De egyik óra mult a másik után és Margitka csak nem jelent meg. Már esteledett is, mégsem jött. Jancsika utoljára már nevét is kiáltgatá, de a csöndes kertből nem hangzott semmi válasz; néma, csöndes maradt, mint régen.

„Bizonyosan nem eresztették ki,” gondoló Jancsika. „Majd eljön holnap.”

Másnap ismét várta és ismét hiába. És így mult a harmadik, negyedik nap, aztán hetek is, — de a szőke kis leány többé nem jelent meg. Jancsika azonban hűségesen várta mégis mindennap.

Egyszer mégis majd eljön, — ezt szentül hitte. Hiszen oly bizonyosra ígérte!

Ez volt tehát az oka, hogy Jancsika, mint először mondtam, oly elmélázva ült ott a padkán és bámult a csöndes kastély felé. Végig gondolta még egyszer, amit akkor Margitkával beszélt és régi vágya, hogy a titkos helyre bejusson, még élénkebben föltámadt. Egyelőre azonban mégis csak be kellett menni és lefeküdni, mert már késő volt s ideje aludni.

De ma Jancsika sehogvsem tudott elaludni. Fölkelt ágyából s az ablakhoz ment, honnan épen a kertajtóra láthatott. Szép holdvilágos éj volt s Jancsika ilyen formát gondolt, mialatt az ablakon kikönyökölt:

„Legalább megísem, igaz-e, hogy ezen az ajtón járnak be az öreg bűvészhöz többi társai!”

Mereven bámult ki a holdvilágba, a kertajtóra; de bármennyire figyelt, semmi nesz sem hallatszott. Lassanként álmos kezdett lenni, gondolatai összezavarodtak . . . talán már álmodott is?

Hogy lehet az? Hiszen az ablaknál volt . . . s most ismét a ház előtt a padkán ül? . . . mikor jött ki? . . . és a kertfalon túl léptek hallatszottak . . . most az ajtó zárja csikorog s egy ezüst csengésű hang megszólal:

„Jancsika! Jancsika! Jöjj hamar! Eljöttem érted!”

Ijedten föltekintett Jancsika, — ott állt a kertajtóban Margitka s türelmetlenül intett feléje.

„Jöjj hamar! kocsim vár!”

Ezzel odaugrott hozzá, karonfogta

és bevezette az ajtón, melyet aztán ismét becsukott. Alig mentek néhány lépésnyire a kertben, eljutottak egy aranyos kis hintóhoz, melybe négy fehér szarvas vott befogva. Beültek s Margitka megragadta a gyeplőt, aztán szelgyorsasággal robogtak végig a kerten.

„Nos Jancsika, ugy-e megtartottam szavamot?” szölt Margitka.

„Igen ám, de ugyancsak megvárakoztattál. Miért maradtál el oly sokáig?”

„Sokáig? Hát mikor kellett volna jönnöm?”

„Azt mondad akkor, hogy másnap jösz.”

„Persze, — hiszen az ma van.”

„Ugyan mit beszélsz, Margitka! Annak már legalább három hónapja, ha nem több.”

„Dehogy! Talán bizony álmodol!” szölt a leányka nevetve. „Hiszen tegnap lapdáztam a kertben, akkor röpült ki a labdám hozzád s te visszadobtad. Akkor láttuk egymást először.”

„Tegnap volt az?” kérdé Jancsika ámulva.

„Hát persze! — De most menjünk gyorsan!”

Megeresztette a gyeplőt s a szarvasok még gyorsabb futásnak iramodtak. A hold fényes világossággal árasztta el a gyönyörű kertet; a kocsi majd terebélyes fák alatt, majd csillogó tavak mellett robogott el s nem sokára elért az ódon kastély elé. Széles lépcsők vezettek föl az ajtóhoz s az ajtón egész sereg szolga várt reájok égő fáklyákkal s kiemelték őket a kocsiból . . . de oly csodálatos szolgák voltak ezek . . . mi-

lyen fejk volt! Nem is emberek voltak... hanem óriási gyíkok, melyek roppant fűrgén osontak ide-oda. Jancsika félénken huzódott Margitka mellé... mi tagadás benne, bizony megijedt.

„Ne félj semmit,“ szolt a leányka nevetve, „nem bánanak az én szolgálaim. Papa nem akarja, hogy holmi fecsegő cselédség legyen körültem, tehát gyikocskákat tartok. Oh ezek oly fűrgék, oly ügyesek, hogy nem is kívánhatni jobb szolgálakat.“

És csakugyan szép volt láni, mily fűrgén osontak föl a gyíkok a lépcsön s nyitogatták a nagy szárny-ajtókat, melyeken át Margitka bevezette vendégét a termekbe. De milyen termek voltak ezek! Csupa tükör a falakon, minden butor csupa arany, bársony s szegény Jancsika eleinte le sem mert ülni a drága pamlagra.

„Ugy-e szép itt, Jancsika? Itt maradsz nálam ezentul, nemde?“ szolt Margitka. „De megállj csak! Rendelek egy kis frissitöt.“

Ezzel az asztralra ütöt kezével és kiáltá: „Narancsot!“

Azonnal megnyilt az ajtó s egy hosszú lábú madár lépet be, csörében kosarat tartva tele gyönyörű narancsokkal

„Meghámozom számodra,“ szolt a leányka, aztán ismét parancsolá: „Czukorot!“

A hosszú lábú madár gyorsan kiment és visszatért egy arany czukortartóval. Jancsika meg akarta simogatni a derék szárnyas inast; de a madár feléje kapott csörével s Jancsika ijedten hátraugrott. Margitka intett kezével s a madár eltávozott. A leányka aztán meghámozta a narancsot s a héját fel-

dobta a levegőbe — és csodálatos! a feldobott hulladék nem esett vissza, hanem eltűnt a légben. Később egyéb csemegéket rendelt, hozzá jó édes borokat is és Jancsika azt sem tudta, melyikhez nyuljon előbb. Soha nem is álmodott ily pompás cseme-

géről. Hanem a bortól lassanként elálmosodott s ekkor Margitka így szolt hozzá:

„Most menjünk aludni. Jer, megmutatom hálószobádat.“

Pompás ezüst gyertyatarrót véve kezébe, több gyönyörű termen vezette végig Jancsikát s végre egy kisebb termembe nyitott, melyben kék selyem mennyezetes puha ágy állott.

„Ez a te hálószobád, Jancsika. Feledjél le. Jó éjszakát!“

ÁLLATOK KÖZGYÜLÉSE. (Lásd a 239. l.)

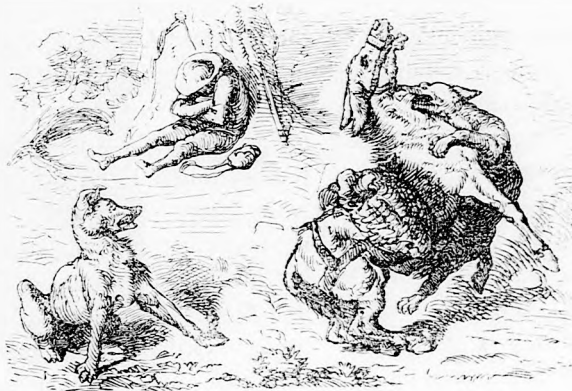
Jancsikának szinte zsbongott a feje, midőn a puha ágyba lefeküdt. Csakhamar aztán édesdeden elaludt.

Midőn másnap fölébredt, a nap már fényesen besütött a szobába. Jancsika kiugrott az ágyból és gyorsan öltözni kezdett. Gyönyörű bársony ruhát talált ágya mellett s alighogy fölkel, rögtön nyílt az ajtó s két szolga, azaz két fürge gyík beosont és segített neki

az öltözésnél. Most már nem félt tőlök. Mikor fölöltözött, kiment a másik terembe s Margitka ott várta csodaszépen felöltözve.

„Menjünk reggelizni,“ szólt a leánya.

Az étterembe mentek s itt gazdagon terített asztalon kínálkozott mindenféle kitűnő eledel, kávé, csokoládé, sütemény, gyümölcs s midőn Margitka

A SZAMÁR ÉS AZ EB. (Lásd a 23o. l.)

látta, mily jól izlik mindez Jancsikának, így szólt hozzá :

„Lásd, ezentul mindennap így fogsz reggelizni.“

„Mindennap!“ kiáltá Jancsika. Ez lesz ám az élet!

Reggelizés után a kertbe mentek, mely tele volt csodálatos szép fákkal és virágokkal. Itt játszottak aztán mindenféle mulatságos játékokat, szalad

gáltak, bujdostak és nevettek s midőn már elfáradtak, leheveredtek az árnyékba, hova a fürge szolgák azonnal hoztak frissitőt, gyümölcsöt. Azután következett az ebéd, melynél vége sem akart szakadni a jobbnál jobb sülték, sütemények sorának.

Hanem ebéd után, — akkor jött még a java! A kertben sok furcsa, hosszulábu szelid madár szaladgált. Ezek

közül Margitka intésére kettő előállott. Jancsika és Margitka aztán fölültek egy-egy madár-paripa hátára s kaczagva, mulatva összevissza nyargalsáztak a kertben, közben ozsonnáva a puha pázsiton. Végül este még pompás vacsora következett, aztán szinte fáradtan a sok mulatástól lefeküdtek.

„Ez aztán pompás nap volt!“ gondolá Jancsika, midőn az ágyban elnyujtózott. „És holnap megint így lesz, és azután is mindig. Mily nyomorult volt az én régi életem abban a szegényes kis házban!“

Másnap csakugyan megint elől kezdtek azt a pompás életet; mindig új meg új játékok, újabb csemegék, nagyszerű ebédek követték egymást és csakhamar úgy beleszokott, mintha soha sem is élt volna másképp. A nyár elmúlt, beköszönt a tél s ekkor persze nem lehetett a szabadban játszani; de e helyett volt más multság. Volt a kastélyban szép könyvtár s ebben tömérdek gyönyörű képes és mesés könyv. Itt olvasgattak órákig s Jancsika alig tudott megválni a szép könyvektől. Pompás élet volt ez!

Margitka mindig egyforma nyájas maradt s gondja volt rá, hogy Jancsika mulasson. Hanem a kis leányon kívül más emberi lény nem volt látható. Margitka apja és az öreg szolga talán máshol laktak; de Jancsika ezzel nem sokat törődött.

A tél elmúlt, a nyár megjött, vele a vig játékok is. Utóvégre persze egyik nap csak úgy folyt mint a másik s Jancsika szeretett volna néha egy-két

órát csöndben tölteni, — de Margitka nem engedte. Jancsit sokszor játék közben is megkapta a szomorúság; vágyott valamire, de maga sem tudta, mire. Boldogsága közepette hiányzott valami.

Egy este olvasni kezdett egy mesés könyvből s amint olvassa, észreveszi, hogy e meséket mind ismeri. Hajdan, mikor még a kis házikóban élt, megvolt ez a mesekönyve, karácsonyi ajándékkul kapta édes anyjától . . . Az ő édes anyjától! Mikor ez eszébe jutott, szemei könybe lábadtak. Hol van az ő jó édes anyja? Hát nem fogja többé látni? Ah, ki fogja őt úgy szeretni, mint az ő egyetlen, kedves jó mamája? Soha senki! Mit ér minden játék, pompa, ha nem láthatja azt, kit legjobban szeret a földön! És oly sokáig megfeledkezhetett jó anyjáról! Keserű szemrehányásokat tett magának s nem kellett neki többé semmi a kínálkozó gyönyörüségekből, csak édes anyját láthatná ismét! Otthon, a szegényes házikóban soha, de soha sem unatkozott! Nem tudta elfojtani zokogását s hangosan fölkiáltott:

„Anyám! Kedves jó anyám!“

„Mi bajod, kedves fiam? Miért nem fekszel ágyadban, miért alszol így az ablaknál?“ kérdé ekkor egy jól ismert hang.

Jancsika fölrezzent . . . ott állt előtte mamája, ő maga pedig még mindig ott könyökölt kis házikójuk ablakában, hova este ment, hogy a „csöndes kastély“ kertajtájának nyílását lesse. Tán-

torgva dörzsölgeté szemeit s csak jó idő múlva birt megszólalni:

„Kedves anyám... hát aludtam? És az mind csak álom volt? Oh mily jó, hogy csak álmodtam!”

Aztán elbeszélte mamájának, mit álmodott. És ez éj óta nem kívánczolt többé a csöndes kastélyba és nem vágyott holmi titkos, bűvös gyönyörűségek után, hanem megelégedett szerény sorsával, mert belátta, hogy a kincs és pompa nem elég s nagyobb boldogság lelhető a szegény házikóban, hol az igazi szeretet uralkodik.

ALAGUT A VIZ ALATT.

(Képpel a 229. lapon.)

A VILÁG nagy városaiban igen sok érdekes és sajtáságos dolgot láthatni. Annyi ember lakik ott együtt, hogy bizony alig férnek egymástól s az utcák úgy hemzsegnek a néptől, mintha örökké vásár vagy bucsu volna.

Európának legnagyobb városa London, az angol királyság fővárosa, melynek most már több mint három millió lakosa van, tehát annyi, mint egy-egy jókora országnak. A város a Themze folyó két partján terül el és ez a folyó nagy hasznára van a városnak, mert rajta

a hajók a tengerről feljöhetnek egészen a házakig. De másrészt meg akadály a víz a város két része közt. A hidak nehezítik a hajók járását s ezért egy vállalkozó angol arra a gondolatra jött, hogy mélyen a folyó feneké alatt kell alagutat furni, melyen át az emberek az egyik partról a másikra járjanak. Eleinte nevétték, azt mondták, hogy a víz benyomja az alagut tetejét; de ez nem ijesztette vissza a bátor vállalkozót, az alagut csakugyan elkészült s most naponkint ezer meg ezer ember megy rajta keresztül. Oly szilárdul van építve, hogy a fölötte levő folyam víztömege nem árt hat neki s az emberek ott lent kényelmesen sétálnak, mialatt fejük fölött nagy hajók uszkálnak a vizen.

ÁLLATOK KÖZGYÜLÉSE.

(Képpel a 236. lapon.)

ITT vannak együtt a mesebeli állatok, melyekről nektek, kis olvasóim, már sok történetkét elmondtam és még fogok elmondani. Itt van a hatalmas szarvorrú, a teve, vadkan, a hosszunyaku gólya, a krokodil, teknősbéka, majom stb. s mindnyájan figyelmesen hallgatják, amint királyuk, az oroszlán, a nagy könyvből bölcs igazságokat olvas föl nekik.

Egynémelyeket ez igazságok közül szövegben és képekben még el fog mondani Forgó bácsi; vessétek elmétekbe és szívetekbe s kövessétek tetteitekben, hogy boldogan élhessetek e földön.

K I S D O B O S.

(Képpel a 240. l.)

DRUM bum, fiúk, ti pajkosok,
Drum bum, a dobos én vagyok,
Drum bum, fegyverre szaporán
Drum bum, későn avagy korán!

KIS DOBOS. (Lásd a 239. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomató: *Deutsch testvérek* könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.